

Arrest

nr. 62 966 van 10 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 11 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat H. DOTREPPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die *loco* advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 16 februari 2005 België binnen en dient een asielaanvraag in op 17 februari 2005.

Op 11 april 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 13 juni 2005 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Verzoeker dient bij de Raad van State een

annulatieberoep in tegen deze beslissing. Bij arrest van de Raad van State nr. 193 664 van 2 juni 2009 wordt dit beroep verworpen.

Op 7 augustus 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 13 182 van 26 juni 2008 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Op 30 oktober 2007 wordt aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 9 mei 2008 dient verzoeker een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf. Op 19 november 2009 dient verzoeker hierop aanvullingen in.

Op 23 juni 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 17 september 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 38 347 van 8 februari 2010 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Het cassatieberoep dat verzoeker instelt bij de Raad van State wordt bij beschikking nr. 5649 van 17 mei 2010 niet toelaatbaar verklaard.

Op 2 april 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 juli 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoeker in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Op 29 december 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 9 mei 2008 ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.05.2008 werd ingediend en op 19.11.2009 en 24.02.2010 werd geactualiseerd door:

A., M. J. (R.R.: 065030660123)

nationaliteit: Iran

geboren te T. op 06.03.1965

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Er dient opgemerkt te worden dat de aanvraag dd. 09.05.2008 ontvankelijk wordt verklaard omwille van het feit dat de aanvraag werd geactualiseerd tijdens de periode van 15.09.2009 tot 15.12.2009, zoals voorzien in de vernietigde instructies van 19.07.2009.

De elementen die worden aangehaald in de ontvankelijkheid (de vrees voor de onveilige leefsituatie in Iran en de persoonlijke vrees voor vervolging indien betrokkene naar zijn land zou moeten terugkeren + de in dit verband voorgelegde stukken, nl. de lidkaart van de Organisation of Iranian Monarchist (SHPI), de brief van SHPI dd. 01.10.2005 en de brief van het secretariaat van R. P. dd. 01.02.2005; de onmogelijkheid tot terugkeer naar Koeweit aangezien men hem er niet meer als burger zou beschouwen en de vermeende schending van Art. 3 EVRM) worden dan ook niet aanvaard als zijnde buitengewone omstandigheden en hebben tevens niet geleid tot de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2003. Zoals eveneens algemeen bekend,

heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene meent zich te kunnen beroepen op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een eerste asielaanvraag in op 17.02.2005, die werd afgesloten op 13.06.2005 met de beslissing 'niet ontvankelijk (weigering van verblijf) door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, hem betekend op 14.06.2005. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 10.06.2009.

Betrokkene diende een tweede asielaanvraag in op 23.06.2009, dewelke werd afgesloten door de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 10.02.2010.

In totaal duurde de eerste asielprocedure van betrokkene iets meer dan 4 jaar en 4 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen), de tweede asielprocedure van betrokkene duurde iets minder dan 8 maanden en dus niet de vooropgestelde 5 jaar die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van een lange asielprocedure. Betrokkene had eveneens geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de opgestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag moet hangende zijn op 18.03.2008).

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Betrokkene vroeg asiel aan op 17.02.2005 en verklaarde hierbij zelf dat hij pas op 16.02.2005 België binnenkwam. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan de vereiste vijf jaar ononderbroken verblijf om in aanmerking te kunnen komen voor criterium 2.8A. De periode van 5 jaar wordt namelijk in tegengestelde richting berekend vanaf 15 december 2009.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Verzoeker haalt aan dat hij in zijn eigen levensonderhoud wil voorzien en als zelfstandige aan de slag wil. Betrokkene zou hiertoe eerder de kans hebben gekregen via het bedrijf (...). Hij zou een idee ontwikkeld hebben voor een coöperatieve supermarkt en legde dit voor aan de Koning en het OCMW. Verzoeker zou zich ook hebben aangeboden bij de administratie van werk en economie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ter staving legt betrokkene volgende documenten voor: een werkaanbod van (...) (dd. 15.03.2007), een brief naar de Koning en een antwoord, een brief naar het OCMW, een ontvangstbewijs van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest dd. 25.08.2009 en een weigering van een arbeidskaart C dd. 07.09.2009.

Deze elementen kunnen echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontracten zijn.

Met betrekking tot zijn integratie haalt betrokkene aan dat hij sinds 2005 in België verblijft. Verzoeker zou sinds zijn aankomst in België werk hebben gemaakt van zijn integratie in de Belgische samenleving en zou hierbij zeker niet onopgemerkt gebleven zijn. Betrokkene zou zeker duurzame sociale bindingen hebben. Hij zou zich op intensieve wijze gemengd hebben onder de Belgische bevolking en zou dankzij deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd. Zij zouden betrokkene als een aangename, gedreven, integere en werkwillige persoon, die een diepe en positieve indruk nalaat waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld van zou kunnen aannemen, waarderen. Betrokkene zou ook werkzaam zijn als vrijwilliger bij het Rode Kruis en zou regelmatig bloed geven. Ter staving legt betrokkene volgende stukken voor: een donorkaart van het Rode Kruis, brieven van het Rode Kruis dd. 08.12.2005 en 03.11.2009 en twee getuigenverklaringen.

Verzoeker haalt aan dat hij het mogelijke doet om zich de Nederlandse taal eigen te maken. Hij zou cursussen Nederlands gevolgd hebben, intussen richtgraad 2.2 hebben bereikt en zou zo een niet onmiskerbare kennis van het Nederlands hebben opgebouwd. Verzoeker zou eveneens het Frans en Engels machtig zijn. Hij legt een attest van een cursus Nederlands dd. 30.06.2005 en een inschrijvingsbewijs van het Huis van het Nederlands dd. 21.09.2009 voor.

Verzoeker haalt aan dat hij in zijn eigen levensonderhoud wil voorzien en als zelfstandige aan de slag wil. Betrokkene zou hiertoe eerder de kans hebben gekregen via het bedrijf (...). Hij zou een idee ontwikkeld hebben voor een coöperatieve supermarkt en legde dit voor aan de Koning en het OCMW. Verzoeker zou zich ook hebben aangeboden bij de administratie van werk en economie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ter staving legt betrokkene volgende documenten voor: een werkaanbod van (...) (dd. 15.03.2007), een brief naar de Koning en een antwoord, een brief naar het OCMW, een ontvangstbewijs van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest dd. 25.08.2009 en een weigering

van een arbeidskaart C dd. 07.09.2009. Het zou verzoeker niet aan energie en sociaal-meelevendheid ontbreken. Verzoeker zou op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zou zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel en andere terreinen van het maatschappelijk leven. Verzoeker zou ook een bankrekening hebben in België. Voorts legt betrokkene volgende stukken voor: een vluchtelingenkaart van het OCMW, een attest van goed gedrag en zeden van fedasil dd. 12.11.2007, een kopie van een bankkaart, een brief naar het OCMW Tongeren dd. 29.09.2009, een verklaring van het OCMW Bocholt dd. 08.11.2008 en 28.05.2008, een blanco strafblad dd. 25.08.2009, een ontvangstbewijs van het OCMW Bocholt, een model 2 ontvangstbewijs dd. 12.11.2008 en een attest van Caritas dd. 08.09.2009.

Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd 19.07.2000.

Wat betreft de in het verzoekschrift voorgelegde documenten (zijnde een doktersattest dd. 22.09.2008) die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking kwam met het gerecht en een blanco strafregister heeft dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011 en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen. Het verzoek van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de andere partij te leggen, wordt om dezelfde reden verworpen.

2.2. Verzoeker vraagt de toepassing van het Frans als proceduretaal.

Artikel 39/14 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend."

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, *i.e.* deze waarin de beslissing is gesteld (*cf.* RvS 17 april 2002, 105.632).

De bestreden beslissing is gesteld in het Nederlands zodat de proceduretaal het Nederlands is. De omstandigheid dat de akte van kennisgeving in het Frans is opgesteld, doet hieraan geen afbreuk.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 12, 13 § 1, 40 en 41 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: Taalwet Bestuurszaken).

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing is opgesteld in het Frans en de bijlage waarnaar verwezen wordt in deze beslissing, in het Nederlands. Verzoeker meent dat de Nederlandstalige bijlage

slechts een bijlage is van de Franstalige bestreden beslissing en geen op zichzelf staande beslissing vormt die op zichzelf kan worden aangevochten. De bestreden beslissing dient te worden aangevochten in de taal waarin ze is opgesteld, *in casu* is dit het Frans.

Vervolgens citeert verzoeker de tekst van de artikelen 13 § 1, 40, 41 van de Taalwet Bestuurszaken.

Verzoeker wijst erop dat hij verblijft in het Franse taalgebied, dat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf is opgesteld in het Nederlands, dat de bestreden beslissing uitsluitend is opgesteld in het Frans, zonder vertaling, terwijl de bijlage die de motieven van de beslissing bevat, uitsluitend in het Nederlands is opgesteld, zonder vertaling. Dit houdt volgens verzoeker een schending in van de artikelen 12, 13, 40 en 41 van de Taalwet Bestuurszaken.

3.1.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat op de bestreden beslissing zelf, die een veruitwendiging is van de betrekkingen tussen de overheid en de burger, artikel 41, § 1 van de Taalwet bestuurszaken van toepassing is. Dit artikel schrift voor dat de centrale diensten voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik maken van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag heeft ingediend in het Nederlands.

De verwerende partij voegt toe dat verzoeker de akte van kennisgeving verkeerdelijk als de aangevochten rechtshandeling beschouwt, terwijl hij die motieven die de eigenlijke beslissing uitmaken, als een loutere bijlage beschouwt. De beslissing werd terecht in de Nederlandse taal opgesteld. Het feit dat de akte van kennisgeving in het Frans is gesteld, doet niet ter zake. De betekening vond plaats in het Franse taalgebied, wat het gebruik van de Franse taal voor de betekening verklaart. De verwerende partij wijst op rechtspraak van de Raad van State waaruit blijkt dat tegen de wijze van betekening of kennisgeving van de beslissing niet op ontvankelijke wijze kan worden opgekomen. Voor de beslissing zelf diende de Nederlandse taal te worden gebruikt.

3.1.3. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 12, 13 § 1, 40 en 41 van de Taalwet bestuurszaken. Deze artikelen luiden als volgt:

Artikel 12 van de Taalwet Bestuurszaken:

*“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse, het Franse of het Duitse taalgebied is gevestigd, gebruikt uitsluitend de taal van zijn gebied voor zijn betrekkingen met de particulieren, onverminderd de mogelijkheid die hem gelaten wordt aan de particulieren, die gevestigd zijn in een ander taalgebied, te antwoorden in de taal waarvan de betrokkenen zich bedienen.
(...)”*

Artikel 13, § 1 van dezelfde wet luidt als volgt:

*“Iedere plaatselijke dienst, die in het Nederlandse of het Franse taalgebied gevestigd is, stelt de akten, die particulieren betreffen, in de taal van zijn gebied.
(...)”*

Artikel 40 van dezelfde wet luidt als volgt:

*“De berichten en mededelingen die de centrale diensten aan het publiek richten door bemiddeling van de plaatselijke diensten, zijn onderworpen aan de taalregeling die ter zake aan genoemde diensten bij deze gecoördineerde wetten wordt opgelegd. Hetzelfde geldt voor de formulieren zie zij, op dezelfde wijze, ter beschikking stellen van het publiek.
(...)”*

Artikel 41 van dezelfde wet luidt als volgt:

*“§1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.
§ 2. (...).”*

De bestreden beslissing is *in casu* een beslissing genomen door een centrale dienst waar verzoeker zich in het Nederlands tot gericht heeft middels zijn Nederlandstalige aanvraag van 9 mei 2008. De

Dienst Vreemdelingenzaken is een centrale dienst waarvan de werkring het ganse land bestrijkt. Er wordt herhaald dat artikel 41, § 1 van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker zijn aanvraag van 9 mei 2008 en de aanvullingen in het Nederlands heeft opgesteld. De bestreden beslissing uitgaande van de Dienst Vreemdelingenzaken diende dus, zoals verzoeker terecht lijkt aan te geven in het middel, in het Nederlands gesteld te zijn. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissing (op het formulier van kennisgeving de bijlage genoemd) op correcte wijze in het Nederlands is opgesteld.

Het formulier van kennisgeving is in het Frans is opgesteld omdat verzoeker momenteel verblijft in het Franse taalgebied, namelijk in Verviers. De Dienst Vreemdelingenzaken, die een centrale dienst is, heeft aan de burgemeester van Verviers instructie gegeven om de beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen. Artikel 39, § 2, eerste lid van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

“In hun betrekkingen met de plaatselijke en gewestelijke diensten uit het Nederlandse, het Franse en het Duitse taalgebied, gebruiken de centrale diensten de taal van het gebied.”

Hieruit volgt dat deze instructie van een centrale dienst, die tevens het formulier van kennisgeving vormt, aan de burgemeester van Verviers in het Frans moest worden opgesteld.

Verzoeker ontkent niet dat hij op het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing woonde in Verviers, in het Franse taalgebied. De Raad merkt tevens op dat de kennisgeving van de bestreden beslissing geen aanvechtbare rechtshandeling uitmaakt daar de kennisgeving op zich de rechtstoestand van verzoeker niet wijzigt noch beoogt te wijzigen. Hoe dan ook, een eventueel gebrek in de betekening van de bestreden beslissing heeft geen invloed op het rechtmatig karakter van de genomen beslissing zelf. Verzoekers eventuele kritiek op de wijze van kennisgeving van de bestreden beslissing kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden (RvS 11 september 2002, nr. 110.118; RvS 6 januari 2004, nr. 126.889 en RvS 21 maart 2005, nr. 142.408).

Waar verzoeker geen onderscheid maakt tussen het formulier van kennisgeving en de bestreden beslissing die de motieven vermeldt, kan hij niet gevolgd worden, omdat het onderscheid duidelijk blijkt: de bijlage in het Nederlands vermeldt de motieven van de bestreden beslissing en vormt een antwoord op de elementen die verzoeker had aangevoerd in zijn aanvraag, het gedeelte in het Frans vormt de instructie aan de burgemeester van Verviers om de beslissing aan verzoeker ter kennis te brengen.

De schending van de artikelen 12, 13 § 1, 40 en 41 van de Taalwet Bestuurszaken kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing in het Frans moet worden aangevochten, wijst de raad op hetgeen gesteld werd onder punt 2.2. van dit arrest.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het algemeen principe van behoorlijk bestuur en van het tegensprekelijk debat. Verzoeker meent dat er sprake is van een manifeste appreciatiefout.

In een eerste onderdeel van het tweede middel wijst verzoeker erop dat de verwerende partij verwijst naar de instructies van 19 juli 2009. Het bestuur dient in elk geval afzonderlijk het buitengewoon karakter te onderzoeken van de omstandigheden aangevoerd door de vreemdeling. De verwerende partij confronteert verzoeker met de inhoud van de instructie van 19 juli 2009, die werd vernietigd door de Raad van State. Deze instructie heeft geen kracht van wet. Als deze instructie de administratie zou

binden, die geoordeeld heeft er een gedragsregel van te maken, dan nog is niet in te zien op welke wettelijke basis de verwerende partij deze instructie kan gebruiken in het geval van verzoeker.

Deze instructie heeft geen rechtsgevolgen en is niet normatief van aard zodat ze niet kan worden tegengeworpen aan verzoeker. De motivering van de verzoekende partij is niet dienend.

De wettigheid van een akte moet worden bekeken in functie van de informatie waarover de verwerende partij beschikte op het moment waarop zij de beslissing genomen heeft. Verzoeker herinnert eraan dat de Raad van State in het arrest nr. 198 769 van 9 december 2009 de instructie van 19 juli 2009 vernietigd heeft, zodat hem niet kan worden verweten geen rekening te hebben gehouden met de criteria vermeld in deze instructie. *Mutatis mutandis* kan de verwerende partij zich niet steunen op deze instructie om verzoekers aanvraag ten gronde te verwerpen. Verzoeker verwijst in dit verband naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 49 543 van 14 oktober 2010.

Verzoeker verwijst tevens naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 53 660 van 22 december 2010 waarin geoordeeld werd dat, nu de instructie vernietigd is, ze moet geacht worden nooit te hebben bestaan. Verzoeker begrijpt dus niet de motieven die gebruikt worden. De bestreden beslissing is niet afdoende gemotiveerd. De verwerende partij begaat niet alleen een manifeste appreciatiefout door de weigering op de vernietigde instructie te steunen, maar blijft eveneens in gebreke om de beslissing in rechte te motiveren. De instructie wordt geacht nooit te hebben bestaan en de verwerende partij roept geen enkele andere wettelijke basis in voor haar beslissing.

In een tweede onderdeel van het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, die stelt dat een langdurig verblijf in België een buitengewone omstandigheid vormt die verantwoordt dat een machtiging tot verblijf wordt toegekend omwille van de banden die een vreemdeling er gedurende deze periode gecreëerd heeft. Verzoeker citeert artikel 8 van het EVRM. Verzoeker citeert rechtsleer die stelt dat het EVRM onder het respect voor het privéleven ook het recht verstaat om relaties met anderen te onderhouden op affectief vlak met het oog op de ontwikkeling van zijn persoonlijkheid. Verzoeker citeert uit dit werk.

Vervolgens wijst verzoeker op rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarin overwogen wordt dat het begrip "familieleven" zich niet beperkt tot families die steunen op het huwelijk maar dat dit begrip ook andere *de facto* relaties kan omvatten. Verzoeker wijst erop dat de relaties waarop hij zich steunt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM vallen.

Verzoeker voert aan dat eveneens rekening moet worden gehouden met het concept van het privéleven dat wordt beschermd door dit artikel. De banden die verzoeker ontwikkeld heeft met Belgen sinds zijn aankomst in het Rijk zijn onuitwisbaar. De rechtspraak van het Europees Hof heeft bevestigd dat om de draagwijdte te bepalen van de positieve verplichting die op de staat rust, er rekening moet worden gehouden met een juist evenwicht tussen het algemeen belang en het persoonlijk belang. De criteria vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bieden hiertoe nuttige aanwijzingen.

Een inbreuk op de uitoefening van de rechten beschermd door artikel 8 van het EVRM, is slechts verantwoord indien ze een doel nastreeft dat is toegestaan door dit verdrag en noodzakelijk is in een democratische samenleving. Het is ook vereist dat de beperking aan de uitoefening van het recht op het respect voor het familieleven proportioneel is, dit wil zeggen dat ze een evenwicht inhoudt tussen de ernst van de inbreuk van het familieleven en de ernst van de schade die wordt toegebracht aan de openbare orde.

In het licht van deze criteria is de bestreden beslissing niet verantwoord: verzoeker heeft meer dan vijf jaar in België verbleven en heeft hier zijn netwerk van affectieve en sociale relaties ontwikkeld. Het juiste evenwicht werd niet gerespecteerd door de verwerende partij.

Verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad van State die stelt dat een niet gestaafde bewering die niet wordt bevestigd door enig stuk in het administratief dossier, geen verantwoording kan vormen voor een bestuursbeslissing. Verzoeker stelt dat *in casu* geen enkel element van het administratief dossier aantoont dat de elementen van integratie zijn onderzocht of dat een wettelijke bepaling die voortspuit uit artikel 9bis van de vreemdelingenwet of die hiermee verband houdt, het oordeel van de verwerende partij zou ondersteunen. Door te beslissen dat de duur van het verblijf van verzoeker niet toelaat zijn elementen van integratie te onderzoeken, schendt de verwerende partij artikel 9bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald door een voorwaarde toe te voegen die niet in de wet staat. Ook

artikel 8 van het EVRM is geschonden. De bestreden beslissing steunt op wettelijk ontoelaatbare motieven of motieven die niet bestaan.

3.2.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat in het raam van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, de gemachtigde van de staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen welke van de door verzoeker aangebrachte elementen al dan niet aanvaard worden teneinde een verblijfsrecht toe te staan. De verwerende partij wijst erop dat haar discretionaire beoordelingsbevoegdheid de redelijkheid tot grens heeft. Het redelijkheidsbeginsel gaat uit van het feit dat het bestuur binnen de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid beschikt over enige beleidsvrijheid. Wat betreft de gegrondheid van de aanvraag, maakt de verwerende partij gebruik van de criteria van de instructie en dit binnen haar zeer ruime appreciatiebevoegdheid. Anders dan bij de ontvankelijkheid van de aanvraag, heeft de wetgever hier geen wettelijke criteria vooropgesteld waaraan de aanvraag moet voldoen om gegrond te worden verklaard. Het staat de verwerende partij vrij om binnen haar ruime discretionaire bevoegdheid die zij put uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, objectieve criteria te bepalen op grond waarvan zij een machtiging tot verblijf toekent. Verzoeker toont derhalve geen schending aan van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

De verwerende partij vervolgt dat de door verzoeker aangevoerde artikelen inzake de formele motiveringsplicht inhouden dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die eraan ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing werd bij toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door hem aangehaalde elementen. Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd voldaan.

Met betrekking tot de voorgehouden schending van artikel 8 van het EVRM, antwoordt de verwerende partij dat de inmenging bij wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het raam van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het raam van de bescherming van de openbare orde anderzijds. Verzoeker betwist niet dat de inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar hij is evenwel van mening dat de inmenging een onevenredige aantasting van zijn familiaal leven uitmaakt die niet noodzakelijk zou zijn in een democratische samenleving.

Verzoeker laat na *in concreto* aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in zijn familiaal en privéleven zou uitmaken en dat zijn privaat belang dient te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde openbare orde. Een loutere herhaling van de elementen uit zijn aanvraag kan geen afbreuk doen aan de motieven van de bestreden beslissing.

Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van 's lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoeker te verhinderen of te bemoeilijken, doch verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond, wegens redenen die verzoeker niet betwist in zijn verzoekschrift. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, en gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de *in casu* vermeende inmenging in het familiaal en privéleven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd.

Waar verzoeker van mening is dat sociale contacten wel degelijk vallen onder artikel 8 van het EVRM wijst de verwerende partij erop dat de feiten aangehaald door verzoeker in zijn verzoekschrift, namelijk de ruime vriendenkring en kennissenkring, niet vallen onder de in artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. De Raad van State heeft meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 van het EVRM.

3.2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker zich beroept op het criterium van de onredelijk lange asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure maar dat verzoeker niet aan de gestelde voorwaarden van een duur van vijf jaar voldoet om hiervoor in aanmerking te komen. Vervolgens wordt er gewezen op het feit dat verzoeker zich ook beriep op het criterium 2.8A van de vernietigde instructie maar dat hij niet voldoet aan de vereiste van een ononderbroken verblijf van vijf jaar om in aanmerking te kunnen komen voor dit criterium. Verder wordt inzake het criterium 2.8B erop gewezen dat verzoeker een behoorlijk ingevuld arbeidscontract diende voor te leggen om hiervoor in aanmerking te komen en dat hij dit niet doet. Ten slotte worden de elementen van integratie die verzoeker had aangehaald stuk voor stuk besproken maar wordt erop gewezen dat deze elementen niet worden weerhouden als grond voor regularisatie en dat ze niets afdoen aan de voorwaarden die gesteld worden in de instructie. Er wordt tevens gewezen op de documenten die verzoeker voorlegde inzake zijn medische toestand met de vaststelling dat hiervoor een afzonderlijke procedure bestaat en inzake verzoekers voorgelegde *blanco* strafregister wordt erop gewezen dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, wordt verwacht dat ze zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en hij is van mening dat de door de Raad van State vernietigde instructie van 19 juli 2009 hem niet kan worden tegengeworpen en niet kon worden gebruikt bij de behandeling van zijn aanvraag.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is. Dienaangaande herhaalt de Raad dat met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt.

Er wordt opgemerkt dat verzoeker terecht stelt dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging aan te vragen, werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke criteria die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Door het publiek maken van beleidsrichtlijnen waarin wordt uiteengezet op welke wijze hij een invulling wenst te geven aan de hem door de wetgever, in het raam van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toegewezen bevoegdheid, wordt een grotere rechtszekerheid beoogd. Verzoeker stelt terecht dat deze criteria geen afbreuk kunnen doen aan de voorwaarden die door de wetgever zijn gesteld inzake de beoordeling van de ontvankelijkheid van een aanvraag. De Raad merkt evenwel op dat verzoeker er geen belang bij heeft te stellen dat zijn aanvraag onterecht ontvankelijk is verklaard of niet ontvankelijk mocht worden verklaard.

Het gegeven dat er geen criteria in de wet werden voorzien wat betreft de gevallen waarin een verblijfsmachtiging kan worden toegekend, heeft tot gevolg dat de bevoegde staatssecretaris over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt die hem toelaat een door hem bepaald beleid te voeren. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft ervoor geopteerd duidelijk af te bakenen in welke gevallen hij al dan niet bereid is om van zijn discretionaire bevoegdheid gebruik te maken om een (ontvankelijke) aanvraag tot toekenning van een verblijfsmachtiging, in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, toe te staan. Verzoeker geeft te kennen niet akkoord te gaan met de normen die de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid hiertoe heeft uitgewerkt, maar toont hiermee geen schending van aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van enig beginsel van behoorlijk bestuur. Meer specifiek geeft verzoeker aan van oordeel te zijn dat de integratie op zich van een vreemdeling een doorslaggevend criterium zou dienen te zijn en dat de toekenning van een verblijfsmachtiging niet afhankelijk mag gemaakt worden van het feit of een vreemdeling voor een bepaalde datum legaal in het land verbleef. Het komt evenwel niet toe aan verzoeker om in de plaats van de bevoegde staatssecretaris te bepalen welke invulling dient gegeven te worden aan de aan deze

staatssecretaris toegekende discretionaire bevoegdheid. Hij maakt ook niet aannemelijk dat het feit dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om beleidsredenen opteerde om slechts een verblijfsmachtiging toe te kennen aan bepaalde categorieën van vreemdelingen en hierbij termijncriteria hanteerde, niet mogelijk zou zijn. Er is de Raad immers geen beginsel bekend dat het hanteren van referentiedata zou voorbehouden aan de wetgever. De Raad dient er trouwens op te wijzen dat er geen sprake is van een allesbepalende referentiedatum, doch dat de bevoegde staatssecretaris een veelheid aan situaties heeft voorzien waarin in beginsel verblijfsmachtiging wordt toegekend.

Inzake de elementen van integratie wordt in de bestreden beslissing overwogen:

“Met betrekking tot zijn integratie haalt betrokkene aan dat hij sinds 2005 in België verblijft. Verzoeker zou sinds zijn aankomst in België werk hebben gemaakt van zijn integratie in de Belgische samenleving en zou hierbij zeker niet onopgemerkt gebleven zijn. Betrokkene zou zeker duurzame sociale bindingen hebben. Hij zou zich op intensieve wijze gemengd hebben onder de Belgische bevolking en zou dankzij deze open en geïnteresseerde mentaliteit een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd. Zij zouden betrokkene als een aangename, gedreven, integere en werkwillige persoon, die een diepe en positieve indruk nalaat waar zelfs onze gemeenschap een voorbeeld van zou kunnen aannemen, waarderen. Betrokkene zou ook werkzaam zijn als vrijwilliger bij het Rode Kruis en zou regelmatig bloed geven. Ter staving legt betrokkene volgende stukken voor: een donorkaart van het Rode Kruis, brieven van het Rode Kruis dd. 08.12.2005 en 03.11.2009 en twee getuigenverklaringen.

Verzoeker haalt aan dat hij het mogelijke doet om zich de Nederlandse taal eigen te maken. Hij zou cursussen Nederlands gevolgd hebben, intussen richtgraad 2.2 hebben bereikt en zou zo een niet onmiskenbare kennis van het Nederlands hebben opgebouwd. Verzoeker zou eveneens het Frans en Engels machtig zijn. Hij legt een attest van een cursus Nederlands dd. 30.06.2005 en een inschrijvingsbewijs van het Huis van het Nederlands dd. 21.09.2009 voor.

Verzoeker haalt aan dat hij in zijn eigen levensonderhoud wil voorzien en als zelfstandige aan de slag wil. Betrokkene zou hiertoe eerder de kans hebben gekregen via het bedrijf (...). Hij zou een idee ontwikkeld hebben voor een coöperatieve supermarkt en legde dit voor aan de Koning en het OCMW. Verzoeker zou zich ook hebben aangeboden bij de administratie van werk en economie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Ter staving legt betrokkene volgende documenten voor: een werkaanbod van (...) (dd. 15.03.2007), een brief naar de Koning en een antwoord, een brief naar het OCMW, een ontvangstbewijs van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest dd. 25.08.2009 en een weigering van een arbeidskaart C dd. 07.09.2009. Het zou verzoeker niet aan energie en sociaal-meelevendheid ontbreken. Verzoeker zou op zeer intense wijze zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten en zou zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate hebben eigen gemaakt op economisch, sociaal en cultureel en andere terreinen van het maatschappelijk leven. Verzoeker zou ook een bankrekening hebben in België. Voorts legt betrokkene volgende stukken voor: een vluchtelingenkaart van het OCMW, een attest van goed gedrag en zeden van fedasil dd. 12.11.2007, een kopie van een bankkaart, een brief naar het OCMW tongeren dd. 29.09.2009, een verklaring van het OCMW Bocholt dd. 08.11.2008 en 28.05.2008, een blanco strafblad dd. 25.08.2009, een ontvangstbewijs van het OCMW Bocholt, een model 2 ontvangstbewijs dd. 12.11.2008 en een attest van Caritas dd. 08.09.2009.

Deze elementen kunnen niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd 19.07.2000.”

Hieruit blijkt dat met de elementen die verzoeker had aangehaald in het raam van zijn integratie rekening werd gehouden maar dat de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat deze niet volstaan om in aanmerking te komen voor een machtiging tot verblijf. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat zijn elementen van integratie niet werden onderzocht.

Verzoeker slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat hij de motieven niet begrijpt op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen. De bestreden beslissing is afdoende gemotiveerd. De schending van de formele motiveringsplicht zoals opgenomen in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en het door verzoeker aangevoerde “beginsel van behoorlijk bestuur en tegenspraak”. Er is evenmin sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste onderdeel van het tweede middel is ongegrond.

3.2.3.2. Verzoeker voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vooreerst vast dat de bestreden beslissing geen bevel bevat om het grondgebied te verlaten zodat verzoeker niet van het grondgebied kan worden verwijderd als gevolg van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft momenteel een tijdelijk recht op verblijf door zijn onontvankelijk verklaarde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen machtiging tot verblijf wordt toegestaan op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM wordt onderzocht in het licht van de draagwijdte van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil

of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoeker wijst in het verzoekschrift in algemene bewoordingen op het feit dat hij gedurende zijn verblijf in België sinds 2005 een netwerk heeft opgebouwd van affectieve en sociale relaties. Hij geeft geen aanduiding van een familieleven of een gezinsleven in België.

Er is bijgevolg geen sprake van een familiaal leven of van een gezinsleven, enkel van een niet nader gepreciseerd privéleven.

Aangezien het een eerste toegang betreft, is er in deze stand van het geding geen inmenging in het privéleven van verzoeker.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op privéleven te handhaven. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissing geen verblijfsrecht toekent aan verzoeker, maar hem niet het bevel geeft om het grondgebied te verlaten. Het privéleven van verzoeker in België wordt dus niet onderbroken door de bestreden beslissing.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het tweede onderdeel van het enig middel is ongegrond.

3.2.3.3. Het tweede middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET